

L'AMIC DEL POBLE

Núm. 21 — Any II

Girona, 15 d'Octubre de 1932

Preu: 10 cts.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: FORÇA, 6, 1.er

Per sota el nas...!

El senyor Ortega i Gasset, en un d'aquells arrancs de sinceritat en què tothom l'entén, va tenir el valor de declarar la tristesa de la República. Val a dir, enfront, que el senyor Ortega i Gasset va estar en aquest punt una mica injust i una mica inexacte. El senyor Ortega i Gasset sent el vent però no sap el torrent, com diu la frase vulgar. En realitat el veritablement trist són els partits d'esquerra que acaparen la República i no s'accontenten amb menys que amb tenir-ne el monopoli. I atribuir a la República aquesta tristesa esquerrana seria tan injust com pretendre que els pebrots i els tomàtecs fan mala olor, per tal no més d'haver-los ensumat a la mateixa planta que acabessin de fer mar.

Mal m'està el dir-ho, però d'aquesta tristesa jo me n'havia donat compte molt abans potser que el senyor Ortega i Gasset, sens dubte perquè jo he professat sempre una antipatia invencible pels malhumorats. Sé que un pessimista és un malalt que té dret a totes les nostres consideracions, sempre que no s'empenyi en contagiar-nos. Fujo com del dimoni d'aquells perpetus descontents, que per cada vegada que ho són per desgraciats, ho són deu per egoistes i envejosos. Posat a triar entre desgràcies de família, preferiria una dona que em tirés els plats pel cap dia per altre, però que hi rigués entre mig, a qualsevol d'aquestes morrudes botaneres capasses d'estar un mes sense donar-vos el bon dia. I la premsa esquerrana és precisament tot això plegat, sobre tot quan adopta el caient socialista en què sembla que Carles Marx hagi perdut la seva inquietut i la seva gratera de jueu. D'aquesta premsa podria dir-se bé que amb la cara—amb la primera cara—paga. Obrers atlètics amb el cap baix i gest d'embestir, dones tísiques amb fills esquelètics als braços, soldats ferrenys ennastant criatures a la baioneta, paisatges tempestuosos amb fabriques cremant, i altres semblants espectacles són el seu tema habitual. Tot

això, encara, expressat amb aquell diabominable dibuix geomètric i deshumanitzant, que no sé si és alemany, però que en tot cas merexeria ésser-ho.

Amb tals procediments els partits esquerristes han arribat al comble de fer perdre l'humor al nostre poble, que en temps remots, potser més turbulents que els d'ara, havia sabut alternar tan meravellosament les bullangues i les guerres civils amb les berenades, els carnestoltes i els coros de'n Clavé. Ara bé, un català que no té ganes de fer una arrossada ni riure's de ningú, és home a l'aigua, amb Estatut i sense.

Jo no em veig pas, naturalment, amb cor de remeiar aquest mal, però voldria alleujar-lo. No podria ésser que en aquest ensopiment de la premsa esquerrana hi tingués bona part el fet de no poder-se riure de cap autoritat, perquè totes elles són dels seus? Jo he pensat això observant com de la «Campana» i l'«Esquella» han desaparegut les tradicionals caricatures de regidors i alcaldes, substituïdes per una exhibició de llàstimes en què hem vist desfil·lar des de la cara de conill de'n Companys als afusellaments de Jaca. I és clar, pobre gent, com podrien ridicularitzar als prohoms municipals, ni de cap altre mena que manin o cobrin si no en trobarien cap que no fos un seu correligionari, intangible, inviolable, imprescriptible i impermeable, a tenor de la llei de defensa de la República? Jo crec doncs que sense forçar massa les coses, podria obtenir-se un gan mellorament en la premsa esquerrana si es facilitessin a la explotació—o deuria explotar—el gènere humorístic, uns quants elements *cavernícoles* aptes per a servir de blanc en el *pim. ram, pum*, en la caricatura setmanal. Manca doncs solament una mica d'esperit de sacrifici entre els prohoms governants per deixar una petita estona el biberon encara que temporalment tinguessin d'usufructuar-lo clericals o monàrquics. Al cap i a la fi també els hi podrien fer tornar en multes!

NASI

Al marge de la nova llei, no

Són molts els que no s'expliquen com és possible que una determinada organització sindical vulgui arribar a la consciència dels nostres obrers emprant com empra les armes més caigudes en desprestigi, entre altres, aquesta prouja de posar-se tot-hora al marge de la llei, procedir que palesa, si més no, la manca de condicions que posseixen els seus dirigents, que, pel que es veu, es neguen de seguida quant el vent no bufa cap allà on ells desitgen, i han de recórrer als procediments més estúpids per tal de fer-se valer.

Però cal reconèixer que, sortosament, avui el nostre obrer ja no es deixa portar camí de l'engany, puix que ha vist massa clar que servia no pas d'altra cosa que de joguina a quatre o cinc que vivien gràcies a la seva col·laboració, la qual ben sovint es manifestava desproveïda de l'entusiasme que es produeix com a conseqüència de la satisfacció del deure complet. I si malgrat el que hom ha pogut constatar encara restà algú que confia en aquestes maneres de procedir, caldrà que tots els nostres esforços vagin encaminats a portar la veritat a l'esguard de tots aquests obrers que, creient-se emparats, es troben en el major abandó per culpa de quatre o cinc que juguen amb les seves coses, les quals mereixen un xic més de respecte.

Des d'aquesta pàgina hem vingut insistint força sovint sobre la necessitat que el nostre obrer es faci una cultura. Això mateix deïem fa uns quants dies a uns amics en demanar-nos aquells la impressió que teníem nosaltres de la qüestió social del nostre país. I nosaltres responíem que mentre ací l'obrer s'entesti a seguir altres petjades que no siguin les que ens assenyala Lleó XIII en la seva Encíclica «Rerum Novarum», no serà pas possible endegar com cal la qüestió social; però és ben cert que l'obrer no ha d'ésser l'únic a seguir les doctrines socials de Lleó XIII, sinó que el patró ha de fer el mateix, també, per tal d'assolir en el treball —única font de producció— aquell esperit de col·laboració i caritat cristiana gràcies als quals s'arribi a una estimació i respecte mutus que beneficiïn d'una manera remarcable la producció i l'economia.

Ara bé; ¿qui ha de començar a

seguir les doctrines socials-cristianes? Nosaltres de primer recomanariem a l'obrer que es disposés a estudiar-les amb la major atenció, tenint bona cura de cercar una persona amatent i capacitada que orientés aquest estudi. Una vegada acabat l'estudi, el mateix obrer es donarà bona pressa d'aplicar, en cada qüestió que pugui presentar-se-li, l'esperit del cos de doctrina que s'haurà imposat. I si ell comença encarrilant-se cap a una actuació social-cristiana no dubteu que seran gairebé tots els patrons que seguiran aquesta petjada tan noble que repercutirà favorablement i d'una no gens dubtosa al seu negoci.

Tots aquests que, dient-se diri-

L'atur forçós i la llibertat obrera

És un atropellament a la llibertat de treball el procediment emprat pels sindicats d'impedir la lliure contractació de l'obrer àdhuc entre els individus que pertanyen al propi sindicat. És un cas que es presenta sovint, anar a demanar feina un obrer a un patró conegut i aquest admetre'l al treball i trobar-se després amb el veto del sindicat, perquè vol col·locar-ne un altre al seu lloc.

Aquesta tirania que priva del pa a molts obrers honrats, l'exerceixen certs elements no obrers en perjudici dels bons treballadors i gairebé sempre en perjudici de l'obrer català. No és un secret per a ningú que moltes vegades que els patrons han acudit a la borsa del sindicats, en lloc de donar-los un obrer els han servit un dròpol o un pertorbador. Cap obrer català no s'atreuïa d'anar a cercar feina a Sevilla, a Múrcia o a Extremadura; en canvi, a Catalunya a les llistes dels sindicats són preferits els obrers d'altres terres als nostres bons obrers. No vull pas defensar el dret de preferència en el treball de l'obrer català, però si el dret de preferència del bon obrer, de l'obrer conegut del patró, sobre el mal obrer, que més que un obrer és un element pertorbador. Entre els elements dirigents dels sindicats predominen els obrers de fora de Catalunya, i és deplorable que l'obrer català abandoni els seus drets davant l'imposició d'uns quants que res no tenen d'obrer, en un pro-

blema d'importància cabdal per a la vida del treballador.

És clar que en anomalies de caràcter social el nostre país és un model, si tenim en compte que la llibertat sindical és monopolitzada pels dos sindicats. I l'exigència, la tirania d'aquests dos organismes impedeix que es faci obra social de cara al benestar i l'esdevenidor de l'obrer, exigint àdhuc a la força, que el bon obrer, que l'obrer pacífic, hagi de sumar-se violentament a l'obra de devastació social, exercida per aquells organismes dirigits per anarquistes i comunistes.

Si la llei és injusta, hi ha moltes maneres de combatre-la; però tanmateix la violència no és pas un procediment recomanable.

L'obrer solament amb l'estudi de les doctrines sanes podrà dur a terme una actuació amarada del sentit pregon de responsabilitat; però posant-se al marge de la llei, agreujarà els seus problemes i arribarà a fer-los insolubles.

J. SAGARRA I TORREGROSA.

Fa pena de parlar de l'obra sindical espanyola i comparar-la amb la dels altres països d'Europa. Les borses del treball, a tots els pobles civilitzats del món, funcionen com organismes de contractació i d'aproximació entre el capital i el treball, facilitant la lliure col·locació de l'obrer i el millor desenvolupament de les indústries. En les dels nostres sindicats, la finalitat preferent és pertorbar la vida de la indústria i fer impossible la vida de l'obrer, per tal que, desesperat, ingressi en el camp anarquista.

Aquest procediment augmenta, per una part, el nombre d'obrer parats, i per l'altra va laborant la ruïna de la nostra indústria.

J. ESTIL·LES.

El restabliment de la propietat privada a Rússia

Un recentíssim telegrama de Moscou, tramès per l'agència soviètica Tass, diu que, en virtut d'un decret del Govern, des d'ara s'assegura la propietat de les terres a llurs cultivadors, encara que en alguns llocs s'estableixin certes limitacions. Aquests quatre mots ens donen una idea clara de l'evolució que va sofrir el comunisme rus, empès per les necessitats més urgents, els mètodes del qual van de fracàs en fracàs, que culmina ara amb l'adopció d'aquesta nova política econòmica. El punt capital de l'economia soviètica ha estat, és i serà, la terra, puix que Rússia és predominantment agrícola. L'assaig del col·lectivisme ha donat uns pessims resultats, que han obligat al govern a fer aquesta nova virada. Cal tenir present que en la col·lectivització forçosa milions d'hectàrees de terra han restat improductives perquè llurs cultivadors no tenien l'estímul de treballar en profit propi, sinó que sabien que el producte de llur esforç seria arrabassat sense cap mena de contemplació. Amb aquesta darrera mesura adoptada pels soviets, el règim s'ha escantonat un xic més, puix que un dels èxits més assenyalats que havia de tenir l'economia russa era precisament subjectar tota la política agrària a les pretensions i exigències de la concepció econòmica bolxevista. Totes les teories marxistes, el castell de fang de les quals s'ha enderrocat vençut per les necessitats pràctiques de la vida quotidiana, per vulgar i monòtona que vulgui ésser presentada, no poden aguantar un règim que, per altra part, està envestit d'una dictadura de ferro. El retorn a la propietat privada ve a desmentir les possibilitats comunistes i a demostrar que la implantació del comunisme ha donat uns resultats completament nuls. Són les estadístiques que ho diuen i no uns simples detractors del règim. No s'oblidi que, on les autoritats soviètiques han hagut de lluitar més aferrissadament, ha estat precisament en les regions agrícoles, per la resistència que sempre han demostrat els camperols, i que finalment aquests han triomfat, encara que potser no ben bé del tot, puix que amb llur negligència i llur premeditada incúria a mantenir improductius

els camps, havien sotmès les ciutats a un règim poc menys que de fam.

Aquesta nova política econòmica, posada en pràctica vistes les dificultats de l'anterior, marcarà sense cap dubte una etapa importantíssima en la vida del bolxevisme, car cal tenir en compte que ve després d'una pila d'anys de tràgic assaig comunista. El camp s'ha imposat a la ciutat. Els soviets, com tots els altres Estats, no han de confondre la propietat privada amb una dominació abusiva de la terra. El problema de la terra no s'ha de resoldre a base d'una col·lectivització que fracassarà sempre, sinó a base de justícia, respectant els drets de tothom i donant a cadascú el que sigui, mentre en faci un ús profitós.

Aquest problema és l'eix de la vida de molts pobles, i el seu enverinament suposa la perturbació i àdhuc la destrucció dels mateixos pobles. L'evolució russa, en iniciar l'abolició del col·lectivisme agrari i substituir-lo per un nou règim de propietat privada, encara que aquesta pugui estar sota el control de l'Estat, és tota una lliçó que cal aprofitar. A l'hora de la collita pròxima veurem els resultats d'aquest canvi. Les xifres ens demostraran, més que els programes, com cal regir i endegar la terra perquè sigui convenientment productiva.

P. VINYOLES I VIVET

Allò que no poden entendre

No fa gaires dies un amic nostre, ens parlava de les delícies del règim soviètic, i ens explicava el cas d'un enginyer català que s'havia queixat de què sis obrers no volien acatar les seves ordres, i s'havia esgarrifat al saber que l'endemà aquests obrers eren fusellats per desobediència.

Casos d'aquests passen cada dia en aquella desgraciada terra. És una crueltat esfereïdora la que regeix el país soviètic. No insistirem en provar d'evidenciar aquestes coses per demostrar als nostres obrers que cal desenganyar-se. Ho saben bé prou la majoria d'ells i se'n van donant compte.

Però, a casa nostra, com en tota

Europa, els comunistes encara preparen manifestacions i fan actes de ridícula propaganda, als quals cal combatre amb la caritat.

Aquest dia mateix, per exemple, a la barriada de Gràcia i als acords de «La Internacional» una colla d'aquests elements desfogaven el seu despit davant l'església de Sant Joan. I és que l'olor d'encens els fa nosa. No acaben de comprendre que sigui possible rebre una bufetada i perdonar. S'entesten en creure que l'actitud de l'Església enfront les persecucions és una actitud de política d'oposició.

Allò que no poden veure ni entendre, és que hi ha la força de la Providència que inflama l'ànima dels vexats, la flama de la caritat. I no poden entendre-ho perquè han tancat els ulls a la fe. Cal que per la força de la caritat persistent s'acostin aquestes ànimes a Déu. Aleshores veuran que no és amb la falsa força de la falç i el martell que cauen les coses humanes, sinó que és per la força de la voluntat divina, que s'esfondre l'orgull i es redrecen els pobles.

FIDELTER

El Sr. Algora, diputado socialista, ha dicho:

«Yo no he sido un profesional de la política, ni he vivido jamás de los trabajadores, ni formé parte de quienes se encaramaron al Poder no para servir los intereses del pueblo, sino para su espléndido y propio beneficio, dando al país un ejemplo vergonzoso que no se registró ni en la época más abyecta de la yernocracia monárquica».

Con lo que estamos plenamente de acuerdo. A pesar de no ser socialistas.

Los diputados médicos pedían con insistencia vacaciones parlamentarias.

Querían, por lo visto, realizar sin sobresalto, la digestión...

La digestión de las mil mensuales.

La màgia del bolxevisme

Pel P. FRIEDRICH MUCKERMANN, S. J

Per què serà que el bolxevisme rus exerceix un encant tan misteriós sobre els homes de tots els continents? Ni tan solament estan lliures d'aquest encant, aquells que del predomini del bolxevisme han de témer la pròpia ruïna, com per exemple nombrosos intel·lectuals, poetes i escriptors. Per altra banda, l'encant s'apodera, menys que de ningú, d'aquells als quals el bolxevisme promet un paradís: els obrers disciplinats en una professió determinada. En general, sobre la majoria de la humanitat, Moscou obra com l'ull esfereïdor de les gorgones. El que el mira, roman malaurat, esmaperdut. Cerquem els fonaments d'aquest fenomen astorador.

Què és el bolxevisme? És un moviment contra Déu en nom del pa de cada dia. La quarta petició del Pater noster, l'ha convertida el bolxevisme en el cant de la revolució. El pa, que no ens has donat, ens el pendrem. A Tu, però, que no ens el volgueres donar, a tu et menyspreem, a Tu t'odiem, de Tu destruïrem tot record sobre la terra. El mitge bolxevic ens diu que vindrà un temps que cada un tindrà amb tota seguretat el seu pa de cada dia. El que fins avui cap de les cultures tan glorioses no ha aconseguit, això és promès amb entusiasme religiós. Tan màgicament il·luminada apareix la meta, que tots els patiments per a arribar-hi són acceptats de bon grat. En resum: que el bolxevisme té la màgia d'una mena de religió que desperta d'una manera immediata els instints més profunds de l'home.

Segonament: el bolxevisme anuncia la dictadura del proletariat. En el pensament del món burgès, el proletariat segueix representant una petita part de la humanitat. Aquest és un error molt propagat entre els burgesos. En realitat, però, el proletariat comprèn avui no solament milions d'obrers, no solament altres milions de petits empleats, sinó que arriba fins molt endins de les capes antigues de la burgesia i àdhuc de la noblesa. Com més les grans fortunes han anat a parar a mans de pocs, tan més gran és el nombre d'aquells que tot i just si tenen el mínim requerit per a l'existència. Per altra banda, com més les fortunes familiars passen a les societats per accions,

tant més forta és la pressió d'aquestes forces impersonals. Així, doncs, en predicar avui la dictadura del proletariat, hom promet al noranta per cent de la humanitat el domini sobre aquell deu per cent, que executen per als noranta, un treball d'esclaus. Aquesta és la gran temptació del bolxevisme. Ell té per a si la màgia d'una actualitat enorme, no mai rivalitzada.

Tercerament: Sempre que Lenin parla de revolució, parla també de l'electrificació de l'actual Rússia. Si el bolxevisme té algun déu, aquest és la màquina, el tractor, la tècnica. El moviment motorista de la revolució s'ha agermanat amb la civilització del motor d'avui. El que, per exemple, a Colònia, a l'Exposició internacional de la premsa, comparà uns amb altres els diversos pavellons, hagué d'observar que el bolxevic superava tots els altres en la tècnica de la propaganda. Tot en aquest pavelló era moviment. cartells, xifres, taules, vistosos els colors, blanc negre el to, atractiu, estimulants veritablement. El bolxevisme té la màgia d'una intensitat incomparable.

Si això s'afegeix el secret de Rússia, que cobreix una sisena part del món, la infinitat de la qual sembla conte de fades, on els homes són plens d'enigmes, en la història de la qual Ivan el Terrible, Pere el Gran i Lenin formen una unitat mística; si hom dirigeix l'esguard per les interminables estepes i planúries, pantans i boscos, llacs i rius enormes, dels quals sobresurten envoltades de la gala oriental les cúpules de la tercera Roma, esdevingudes ara meres fites històriques, mentre els tallers industrials gegantins de l'Ural i les enormes col·lectives de l'Estat fan llur obra en el ritme eixordador de la revolució que avança, i nous batallons d'obrers amb canons i tancs es passen triomfals en les festes de maig davant d'Stalín, el dominador indiscutible d'una sisena part del món, mentre, tot i això, més forta que la més forta voluntat humana, la naturalesa infrangible de la terra rica i la suau melancolia de la «mareta Rússia» romanen, ¿calen, tal volta, les paraules per a expressar l'efecte màgic del monstre bolxevic, que dirigeix la seva gola àvida llançant verí vers l'occident?

Del moment

El llibre del Dr. Zenky que ens parla del comunisme, em recorda alguns passatges de la meua vida, de quan la meua voluntat de jove no podia dominar-se'm a pleret.

Llavors era jo aprenent en una desapareguda fundició de cer de Badalona, estava d'ajudant de l'electricista de la casa.

Quan tot rutllava, després d'haver fet el torn per la fàbrica i estàvem en la seguretat de què tots els motors i aparells funcionaven sense novetat, ens dedicàvem a la reparació; passà-

vem hores i hores en la nostra sala de proves voltada d'enormes ventiladors moguts per motors de 50 HP. i d'una sèrie de compressors d'aire que funcionaven sense interrupció, en mig d'un soroll eixordador, el meu «maestro» anava explicant-me:

Al gran dia del triomf del comunisme, la terra tota, sofrirà una transformació tan gran, que semblarem transportats a un altre planeta; la moneda desapareixerà arreu, i podrem satisfer totes les nostres necessitats i assolir nostres desitjos a canvi de treball; l'home malfeiner serà excluït d'aquesta gran societat que es formarà (no deia si seria deportat o assassi-

nat per exemple de les gents), les famílies deixaran d'esser-ho per formar-ne una de sola, universal, i així successivament fins a arribar a l'edat en què l'home ja no és productiu, ingressant en les grans cases de beneficència que hi hauran, per acabar-hi tranquil·lament els dies que li restin d'existència; i afegia després, terriblement: «aquell dia serà el darrer per als qui ses mans no puguin demostrar els rastres del treball», i jo innocentment, em mirava les meves, i, amb dissimul, me les fregava amb ràbia amb una llima per gratar-me l'epidermis i senyalar-m'hi el signe del treball.

Ço que ens volen portar els comunistes

Moltes vegades haureu vist els rètols comunistes anunciant algun míting, amb l'enumeració de totes les besíes que demanen i de tots els beneficis que, segons ells, ens portaria el comunisme.

Davant d'aquests cartells llampants, vermells com la sang dels obrers que exploten, amb l'estel negre i la falç i el martell creuats, no m'he pogut estar de somriure amargament, bo i pensant en la pobra Rússia, la qual baix un règim comunista, no és certament el model de països que aquesta colla de descamisats volen fer-nos veure.

Pregunteu als obrers de Rússia els beneficis que han tret del comunisme, i us respondran que estan avui dia baix una dictadura terrible, una dictadura que els priva de tota llibertat, una dictadura que disposa de la llur vida, com ens demostra aquest exemple, tret de «La bona parla»:

«A la ciutat de Kiew, tingué lloc un acte de propaganda comunista. Trotsky mateix prengué part en ell, explicant els avantatges que l'obrer havia tret del comunisme. Acabat el parlament preguntà si algú hi tenia res a dir. Un treballador, Eminoff, demanà la paraula. Invitat pel mateix Trotsky pujà dalt la tribuna, baix paraula d'ésser-li respectada la vida, digué el que digué.

—«Camarades, (començà bo i mostrant un bastó que portava a la mà) ara us ensenyaré el que és la Revolució Russa. Veieu el pom del bastó?—continua— Es un pom de ferro. Abans de la Revolució governaven el país els aristòcrates que representen el pom d'aquest bastó. La part mitja del mateix som nosaltres els treballadors, i sota de tot, la virolla, que també és de ferro hi ha els criminals,

els trapelles, els vividors. Ara bé, veieu el que ha estat la Revolució!—I tombant el bastó, continua.—Ara la virolla, els criminals, els trapelles, i els vividors, són dalt; els aristòcrates han anat sota de tot, i nosaltres, els obrers, no ens hem mogut del mig. Si abans ens escanyava l'aristocràcia, avui ens escanyen els titelles i la gent baixa »

Trotsky braolà com un tigre.

Eminoff, el pobre treballador rus que havia parlat en nom i amb la confiança d'una llibertat que venia a redimir-lo, fou afusellat el mateix dia.

Heus ací, germans, el que és el comunisme! Mireu la Rússia i no veureu sinó misèries i injustícies. Els obrers treballen molt i no guanyen res; les pobres mares amb llurs fillets al braç s'estan morint de fam i de misèria; els fills que els pares han posat al món i han cuidat amb sollicitud, són robats per l'Estat que es diu liberal; la concupiscència més desenfrenada regna per tot el país; arreu es veuen senyals de destrucció i misèria vergonyant. La Rússia, aquella Rússia gran d'abans, veieu com s'ha tornat, que fa fàstic sols mirar-la.

I això és el que aquests titelles de casa, que es diuen ells mateixos comunistes, és el que ens voldrien portar ací.

No! Mai, obrers! Aparta't dels titelles aquests que es diuen Maurín, Casanelles, Miravittles, etc.! Avorreix-los. No hi creguis amb la felicitat que et prometen. Pensa que solament portarien a la teva llar la destrucció i misèria més terrible.

JOSEP Mª GARCIA

sitant li a la mà el gran llibret del Dr. Zenky...

¡Oh!, el gran revolucionari empleat a l'Exposició, sense fer res... i cobrant bé...

ELOI

Els soviets liquiden els museus

El cèlebre «Museu tècnic» de Leningrad, que contenia inestimables col·leccions, algunes de les quals provenien del segle XVI, ha estat suprimit aquests darrers dies. Aquest Museu, que il·lustrava el desenvolupament de la ciència tècnica a Rússia, acaba d'ésser clausurat, segons l'autoritzada referència de la «Krasnaia Gazeta», de Leningrad, a causa de la necessitat de disposar d'un gran bastiment on puguin ésser allotjats els obrers i funcionaris soviètics.

Naturalment, a causa de la crisi de l'estatge—ja fa alguns anys que a les ciutats de la U. R. S. S. no hi ha ningú que construeixi cases—el Govern dels Soviets s'ha vist obligat a prendre la determinació, que entre nosaltres semblaria simplement absurda, de «liquidar» un museu de la importància de l'esmentat, a fi de poder instal·lar convenientment els operaris.

Ja no n'hi ha hagut prou amb la supressió de les esglésies i dels diversos temples pertanyents a les distintes religions, destruïts o transformats en cinemes, cercles polítics, etc.: ara toca el torn als museus.

La civilització bolxevista, que ens transporta, en alguns moments, fora del temps i de les més elementals conveniències humanes, ens prepara ara aquesta nova sorpresa. Les precioses col·leccions del Museu tècnic de Leningrad han estat apilotades, de

M'ha costat molt de trobar el meu «maestro», avui empleat de la passada Exposició Internacional; els anys, per a ell, no han passat; és home gros i fresc, com sempre, i li va bé encara allò de la revolució social, i de la implantació del «comunismo libertario», i que l'espera pacient, amb la paciència de Job.

Mes ja no treballa, ni té rastres del treball a la mà.

Com canvien els temps!... i quin bon esperar fresquet les revoltes!

En nostra entrevista hem recordat aquell temps, els de la meva pre-infantesa, i m'he mirat les mans instintivament, i no he pogut menys que fer una rialleta innocent; ara, al cap de tants anys, m'ha fet gràcia els «futures esdeveniments» de què llavors em parlava; i tot satisfet de la meva troballa, m'he acomiadat d'ell, dipo-

moment, a les golfes del mateix museu i llur destrucció és ara qüestió de temps.

Actualment s'està examinant també el projecte de suprimir el «Museu imperial» de l'Ermitatge, que conté quadros dels més renomats mestres de tots els temps. Com és sabut, una partida de les pintures d'aquest Museu ja ha estat venuda a l'estranger.

Els locals del Museu imperial, diu la «Krassnaia Gazeta», hauran d'ésser transformats en un modern establiment de banys per als obrers de Leningrad. En una de les ales de l'edifici serà instal·lat un gran restaurant automàtic.

¡Quin baf de carn!

No és pas que el tema sigui nou. Però hi ha temes que revesteixen uns tals caràcters de gravetat endèmica, que tot el que s'hi digui, no arriba a esgotar-se l'oportunitat. *Catalunya Social* publica unes notes agudes, de plany amarg, puntualitzant certes manifestacions morboses, a les quals la innocència de molts catòlics dorments no sabria atribuir la gravetat que li assigna l'autor del següent article, que ens plau de reproduir:

«El llibertinatge, en ordre a la concupiscència de la carn, ha arribat a extrems inversemblants. Cal preocupar-se'n.

Tothom hi té, per acció o per omissió, la seva part de culpa, en aquesta prevaricació. La indumentària, si és que mereix aquest nom la poca roba amb què avui dia es cobreix (anem a dir) el cos dels infants, no té altre objecte que posar al descobert, maliciosament, les belles formes inicials... Alguns van vestits com salvatgets.

La segona conseqüència d'aquest fet—puix que la primera queda indicada—és la de fer perdre la pudícia, i la vergonya als petits. La pudícia és una flor tan formosa com delicada. Tocant-la, s'esfulla. Esfullada, ja no té possible reconstitució.

La tercera conseqüència de la poca roba amb què es vesteix avui dia, i encara maliciosament composta, és l'espectacle deshonest que donen moltes noies, a les portes mateixes de la pubertat, oferint quasi totes les carns al vent i sense cap cura de recatar-les.

El Cinema ha vingut a agreujar aquest mal del segle. Les «històries»

i el llibertinatge del cinema fa uns vint anys que van educant el poble (baix i alt) d'una fàisó ben remarcable. La llicència impúdica dels costums, ja es reflecteix en el tracte públic ciutadà. Els festeigs abans tan recatats, són ara, especialment cap a les nits, escenes vergonyoses: el cinema *real* de la vida pública. Correm-hi un vel. Els balls, fora de la sardana (que alguns fills de Catalunya ja proven de profanar) són també cineàstics. ¿I què direm de les il·lustracions artístiques i no artístiques i dels periòdics il·lustrats?

A Barcelona se'n publica un, d'aquests diaris, que dia per altre, quan no cada dia, dona una o més notes de la més clara pornografia, sense que ningú en resti escandalitzat. Aquest diari té entrada lliure en quasi totes les llars cristianes i en altres llocs, aïll, que no volem dir. La ferum de carn que fa, embafa, però l'art, això que ara en diuen art, cobreix la mercaderia i... passa.

Aquestes publicacions il·lustrades a què ens referim, van plenes d'espectacles de platja que avergonyeixen pels seus escàndols, i de concursos d'esports que repugnen totes les persones de gust i ben educades.

¿I què direm, i com ho direm, de les Reines de la bellesa, convertides en *Miss*, arreu del món, fetes instrument de goig, quan no de plaer il·lícit, a benefici, moltes vegades de gent eixelebrada, moralment laxíssima?

Les tristes històries i els tràgics finals que de moltes d'elles han publicat els diaris, fan escruixir...

Nosaltres, no en donem pas la culpa a elles, pobres noies, d'aquests *débâcles* morals! plenes d'il·lusions, moralment correctíssimes totes, però lliurades a uns afers artístics perillosos, i víctimes, si més no, d'una vanaditat i d'una presumpció que mai no ha de deixar-les tranquil·les i satisfetes.

Tots aquests cultes idolàtrics que ara es tributen a la carn passant per damunt la moral i tot llinatge de conveniències cíviques i familiars, no són més que l'intent del Maligne per a substituir els purs i magnífics cultes a les virtuts i als Sants que les representen, que l'Església catòlica els tributa, i sobretot el culte suprem a Déu Nostre Senyor. Aquest és el fons

tenebrós i més odiable d'aquesta idolatria carnal.

L'home, criat per Déu a la seva imatge i semblança, sap que li deu amor i veneració i un culte tan viu i magnífic com sigui possible.—J.»

En una sessió celebrada en el Ayuntamiento de Madrid cuando los señores Moro y Muñoz discutían entre bromas y risas el cambio de nombre de unas calles, un obrero desde la tribuna pública apostrofó a los concejales diciendo:

«¡Menos juerga, menos juerga: hace un año que estoy parado!»

El obrero fué expulsado y... las risas continuaron.

La delació, heus ací una feina gens envejable

S'ha fet de moda i es considera pel vulgus com a cosa simpàtica, una acció de tot temps—menys ara—considerada funció vil i detestable: la delació.

Si hom en un excés de mal humor o en una expansió de sinceritat crítica el govern o bé blasma de les figures de relleu del règim, corre el risc de veure's emmanillat i tancat a la presó a disposició de l'autoritat governativa.

Si hom, portat per un esperit de selecció investigadora, o simplement col·leccionista, guarda llibres d'història o bé la història de llibres, o té panoplies amb armes antigues i modernes, la delació pot fer-li produir mal de cap.

Si us enamoreu del color verd, del rosa, del vermell, del groc i del negre ¡adéu sentimentalismes! la delació us engrapona i a la presó.

Si per comptes d'un pendalop qualsevol, una senyoreta té la bella pensada de penjar-se un Crucifix, la indelicadesa i la grosseria de la delació no té cap gentilesa per a les dones.

Si públicament llegiu, per decència espiritual i ètica civil, un periòdic *cavernícola*, els ulls i les oïdes de la delació esparracada, us vigilen i escolten, per engrapar-vos.

¡Guardeu-vos, ciutadans, de la delació i preneu bona nota dels pocs invictes galifardeus que es dediquen a l'abominable funció de delatcrs!

Espigolant

La C. N. T.

Es ben sabut que la llei de 8 d'abril de 1932 ha format un motllo un xic ajustat per al desenrotllament de les societats obreres. Les obliga a celebrar juntes generals reglamentàries, deixa per a elles els acords de més importància, treient-les de l'autocràcia de les Juntes directives, els mana presentar comptes detallats i portats en llibres segellats de les entrades per contribucions i de les sortides per despeses; els obliga a sotmetre els acords de vaga i altres als organismes paritaris, etc.

Hi ha qui ha dit que aquesta llei ha estat dictada en contra de la Confederació Nacional del treball. Potser no; però, almenys té totes les característiques d'haver estat feta per a tallar tots els abusos tradicionals dins d'aquell agrupament obrer revolucionari, que no té res de veritablement professional. I ara resulta que la Federació Local dels Sindicats Unics de Barcelona protesta de sotmetre's a aquella llei i diu categòricament que no s'hi sotmetrà.

Naturalment que el Govern no pot passar per aquí. Es tracta, a més, no d'una disposició governativa que es pot canviar i retocar, sinó d'una llei votada per les Corts, amb tots els honors. I no hi ha cap Governador que vulgui complir amb el seu deure que la pugui deixar incompleta.

Es ben interessant, doncs, el cas de Barcelona. La lluita està entaulada entre els Sindicats Unics i l'autoritat. En un país normalment constituït no caldria parlar del conflicte, sinó de decisions de l'autoritat pels qui no acatin la llei. Aquí, però, després dels fets dels rabassaires del Penedès, ja el principi d'autoritat ens sembla una cosa bon xic discutible i bon xic averiada. ¿Ho serà novament en aquest punt d'ara i davant les organitzacions del treball afiliades a la C. N. T.?

Per què, a més a més, cal recordar els contactes dels Sindicats Unics amb certs actuals dirigents de la política catalana per a tenir tots els elements de judici que poden jugar en aquesta qüestió.

EL PARADÍS SOVIÈTIC!

En llegir, dies passats, que la Rússia soviètica havia decidit despo-

blar 20 quilòmetres de terreny, a tot el llarg de la frontera polonesa, i que havia incendiat els pobles que es trobaven compresos en aquesta zona, per tal d'impedir l'èxode dels camperols russos que cerquen el seu alliberament, ens fa pensar en les delícies d'aquest paradís que asseguren és el territori soviètic, quan tants i tants emigren i expliquen els horrors i crueltats del règim comunista. I pensar que a casa nostra encara hi ha qui somnia amb llur redempció per aquest sistema, quan en el cristianisme s'hi troba la veritable i única llibertat!

Saltenques

Virus que mata

Ningú ignora la campanya antipornogràfica portada a cap pel senyor Governador de Barcelona.

Si de les ciutats prenen sovint model per a la seva actuació certs Ajuntaments i Consellers en cap, bo serà que continuïn i, lloable més serà, que posin en pràctica l'exemple que els dona l'esmentat Governador.

Es trist veure la nostra quitxalla, aturada, contemplant aquestes botigues bigarrades de novel·les i novel·letes pornogràfiques amb ses làmines obscenes. I indigne veure com aquests botiguers sense ni el més petit escrúpol es venen, dels nostres infants, per unes vils monedes, llur ignocència... la ignocència d'aquell nen de pares despreocupats; la virtut d'aquella nena de pares indiferents; la castedat d'aquell jove de pares descuidats i l'honra d'aquella joveneta de pares inconscients. Ja sé que la majoria de les vegades, en aquests casos, el nen i el jove obren a espalles dels seus pares; però, voleu dir que vigileu prou, pares?

Pares, és hora que formeu una croada d'actuació intensiva contra la pornografia si les autoritats civils no secundeixen la campanya antipornogràfica adés iniciada. Una estreta vigilància dels vostres fills, protegir la bona premsa, fent-los-hi comprar llibres i novel·les morals i, fent-los-hi veure els perjudicis morals i materials que causa a l'home la mala premsa, fent que vegin de vosaltres el bon exemple i jamai l'escàndol, i, com a mesura preventiva, apartar-los dels espectacles immorals els quals són els que desvetllen les passions desordenades del jove i l'exciten a saber més del que ha pogut entreveure en una escena de cinema i averguar l'alcanç d'una frase pronunciada a cau d'orella en un ball rublert d'impudícia i lascívia, i l'indueixen a fullejar llibres i novel·les quasi sempre immorals, en les quals, creu ell, trobar el desenvolupament concret d'aquelles escenes i el significat d'aquelles frases.

Ah! explotadors de la virtut, i honradesa de la joventut, si fossiu capaços de capir el mal que feu amb el vostre despatx de males lectures, metzines mortals per la humanitat, vosaltres mateixos seríeu els incendiariis de tanta brutícia

Mares, vetlleu per els vostres fills, no sieu com aquella infeliç mare, que es lamentava pels menyspreus que rebia de la seva filla, aquella filla que anys enrera retirava quan li semblava i la seva mare tenia més cura de les bestioletes del pati que d'ella.

Més d'un de vosaltres, amics pares, sabreu per pròpia experiència els estralls de la mala premsa, de la premsa impia, de la premsa sectària, de la premsa anarquista; dissolvent, de la novel·la obscena, del fulletó pornogràfic, indecent...

Si no ho sabéssiu, vos dic: Si voleu un fill desvergonyit, un fill desapplicat, un fill gandul, l'últim de la classe i del taller, un cerca-raons, escamisat, cul-de-taverna, viciat en tot, un cràpula, un fill que en lloc d'ésser el vostre consol i honor sigui el vostre desesper i deshonra i acabi, mancat de tot civisme, llençant-vos de casa vostra, doneu-li a llegir la premsa al ludida.

RECULL

Cultura i progrés

...Crits i bruels, bicicletes aixafades, corredors per terra, antorxes que sublimen bigotis dels revoltosos.. brams de cavernícols... alguna lesió... gran espetec de sardanes.. la donassa Acràcia sortí al de fora abillada amb tots els seus principis anarquitzants..

Si un acte important de cultura digne de tot esment pot registrar-se, des de la invasió francesa, en els anys de la vida del poble, ha d'ésser el que els nostres propis ulls van poder contemplar al ras davant d'aquell «Centro Obrero de Cultura».

Fou allò que es diu, el «Plus ultra» de la cultura, de la civilització i del progrés dels «fills d'Acràcia». En dos mots, el «sursum corda» apoteòsic de les teories anarquistes, l'èxit esclatant dels joves amants de la germanor, de la llibertat de... de la democràcia i de... l'aimador.

Pobres atletes...

Tot el poble va poder comprovar on està la cultura i la decència, i quins són els que estan encara per civilitzar.

Beade, diputado socialista y miembro de la Comisión, ha votado el apartado séptimo de la base sexta de la ley agraria y con ello la expropiación de las tierras arrendadas. Pero Beade tiene en arriendo en Galicia un lugar y podrá ahora quedarse con él.

Ahora verá el país si el señor Beade deja libre la tierra arrendada o cede los derechos que le corresponden a otro, o si el hombre ha trabajado más *pro domo sua* que en defensa de las clases humildes.

Imp. de Salomó Marqués—Girona

L'AMIC DEL POBLE

MODERNA FARMACIA

RIBAS

Instal·lada amb tots els
: : avenços moderns : :

**CENTRE
D'ESPECÍFCIS**

LABORATORI D'ESPECÍFCIS

LABORATORI D'ANALISIS

Plaça de les Castanyes
TELEFON 144

Girona

Confueria o
Negre
E. Piera
Progres 29y31 - telef 93
Girona

Alfonso Hosta Bellpuig

Melge-Cirurgia

Carrer Ciutadans, 13 · GIRONA

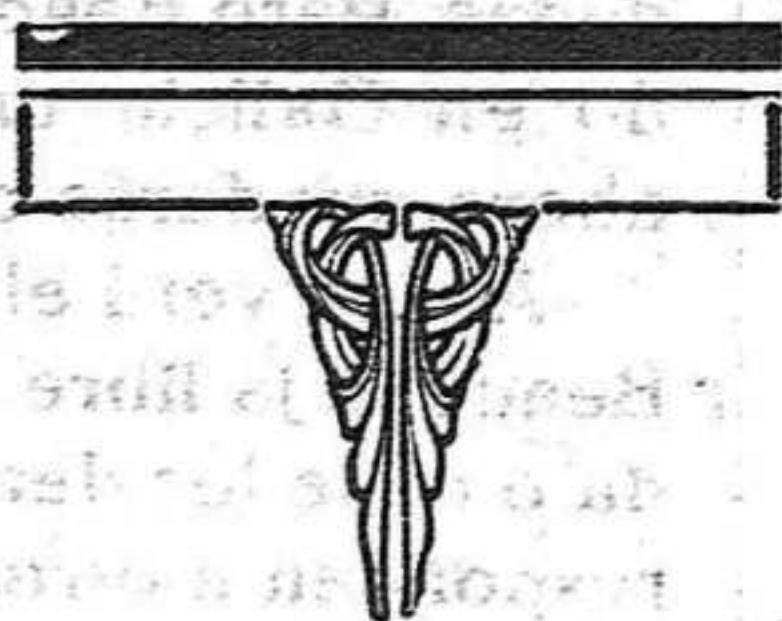
TELÈFON 198

Anònima "Punt Blau"

INSECTICIDA

Galetes de llet

PLAJA

GIRONA

JOAN TARRUS BRU

Melge - Oculista

Figuerola, 17

GIRONA